

Sygekasser. Sygekasseloovens § 22 fastsætter nemlig, at Pengehjælpen skal ophøre fra det Tidspunkt, da Krav i Henshold til en Arbejders Sikringslov tager sin Begyndelse.

Udvalgets Flertal vil dog, samtidig med at foreslåa denne Ændring, ikke undlade at betegne det som ønskeligt, om Sygekasserne i de 60 Ugers Hjælp i Løbet af 3 Aar, som ere satte som Grænse for deres Forpligtelse, ikke medregnede det Tidrum, hvori der er ydet Hjælp efter Ulykkestilfælde.

3. Lovforslaget fastsætter — foruden Dagpenge — indtil 3,600 Kr. for Invaliditet, og inden for denne Grænse skal igen Løbet fastsættes „i Forhold til Arbejdsevnenes Forringelse og under Hensyn til alle Omstændigheder ved Ulykkestilfældet“. Udvalget mener derimod, at ogsaa Størrelsen af den tilfædemnes Arbejdsfortjeneste bør have Indflydelse, og dernæst, at Erstatningen for delvis Invaliditet altid bør fastsættes i Forhold til, hvad der vilde være blevet tilkendt den paagældende ved fuld Invaliditet, med andre Ord, at — i Afvigelse fra Lovforslaget — Maksimum kun skal kunne tilfendes ved fuld Invaliditet. At begge disse Forandringer maa føre til, at Maksimum maa sættes højere end uden dem, er indlysende, efter som dette Maksimum med fuld Invaliditet som Betingelse meget sjældent vil komme til Anvendelse paa Grund af de overmaade faa Tilfælde af den Slags, og selv i disse vil den anden ny Faktor — Arbejdsfortjenesten — kunne bevirke, at det ikke naas. Udvalgets Flertal foreslaar da 6 Aars Arbejdsfortjeneste med et Maksimum af 4,800 Kr. for fuld Invaliditet (hvad der for en fyrrethveaarig Mand vil svare til en Livrente af henved 300 Kr.), og at Erstatningen ved delvis Invaliditet skal fastsættes i Forhold dertil under Hensyn til den endnu tilstedeværende Arbejdsevnes Omfang. En Arbejder med Arbejdsfortjeneste af 800 Kr. aarlig eller derover vil da ved fuldstændig tabt Arbejdsevne erholde 4,800 Kr., en anden med 700 Kr. aarlig derimod kun 4,200 Kr.; de samme vilde, hvis deres Arbejdsevne forringedes ved Ulykkestilfældet med $\frac{1}{3}$, erholde henholdsvis 1,600 og 1,400 Kr. Af Hensyn til Arbejdere med lav Løn foreslaas

derneæst, at der ikke maa lægges under 300 Kr. aarligt til Grund i Analogi med, hvad der for Dagpenge i de 13 Uger efter Kravets Indtrædelse er foreslaaet. Til Sammenligning anføres, at de tilsvarende Løve og Regeringsforslag i Udlandet bestemme: i Svejts 6 Aars Løn og ikke over 6,000 Franks, i Spanien 1,500 Franks, i Stalien 5 Aars Løn med mindst 1,500 og ikke over 9,000 Franks, i Rusland 6 Aars Løn og ikke over 7,200 Rubler, i England — hvor en Forsømmelse fra Arbejdsgiveren eller hans Repræsentant er en Betingelse for Krav — 3 Aars Løn og ikke under 250 Pd. Sterl. ved fuld Invaliditet eller Død.

Med Hensyn til Formen for Erstatningen har Udvalgets Flertal i Princippet fastholdt Lovforslagets Bestemmelser, men har tillige foreslaaet Tilføjelser, som berettigede til eller gøre det til Pligt at omsætte Kapitalen til en Livrente i alle Tilfælde, hvor Forholdene paa Forhaand gøre det ønskeligt. Naar Udvalgets Flertal har sluttet sig til Forslaget om Afgang til Kapitaludbetaling, er det baade fordi Livrente kan blive skæbnesvanger for Familien, naar Livrentenyderen — muligvis efter ganske kort Tids Forløb — afgaar ved Døden, og fordi man i andre Lande har fundet, at Livrentesystemet fører til mange Ulemper. Det indeholder ingen Spore for den paagældende til at skaffe sig en ny Virksomhed, men fremkalder baade Misbrug, Forstillelse, ja virkelig sygelig Tilstand af Frygt for at miste Livrentebeløbet. Arbejderskommissionens Forslag indeholder ogsaa en, om end mere begrænset, Afgang til Kapitaludbetaling, som jo i øvrigt er den Form, under hvilken der for Tiden udbetales Forsikringsbeløb til ulykkesforsikrede Arbejdere som Regel. Endelig mener Udvalget i Overensstemmelse med det hele Synspunkt for Erstatningskravet, nemlig som en Del af Bederlaget ifølge Arbejdsaftalen, at naar Arbejderen saaledes erholder et Tilgødehavende efter Ulykkestilfælde, da bør Lovgivningsmagten ikke betage ham Dispositionsretten derover mere end højest nødvendigt. Skulde det virkelig vise sig, at en Kapitaludbetaling til fuldt normale Mænd imellem 25 og 50 Aar fører til Letfindighed og Ud-